

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 10Sžik/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8018200670
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Príbelská
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:8018200670.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Anity Fillovej a JUDr. Juraja Vališa, LL.M. (spravodajca), v právnej veci žalobkyne (sťažovateľky): JUDr. Silvia Kollárová, advokátka zapísaná v zozname advokátov vedenom SAK pod č. 3238, Štúrova 29, Levoča, IČO: 42027047, proti žalovanému: Krajský súd v Prešove, Hlavná 22, Prešov, za účasti ďalšieho účastníka konania: Krajská prokuratúra Prešov, Masarykova 16, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1Sprl/56/2018 z 31. augusta 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 6S/94/2018-103 z 9. júna 2020, takto

rozhodol:

Kasačná sťažnosť sa **z a m i e t a**.

Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 6S/94/2018-103 z 9. júna 2020 (ďalej aj len „napadnutý rozsudok“), Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „krajský súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok („SSP“) zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1Sprl/56/2018 z 31. augusta 2018 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie:“), ktorým žalovaný ako príslušný orgán podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) (ďalej aj len „zákon č. 211/2000 Z.z.“) podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Z.z. o správnom konaní (Správny poriadok) (ďalej aj len „správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu Okresného súdu Kežmarok (ďalej aj len „prvostupňový orgán“) sp.zn. 1Sprl/18/2018 zo dňa 6. augusta 2018 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“) ako neprípustné podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku, § 18 ods. 1 a § 19 zákona č. 211/2000 Z.z.

2. Prvostupňovému orgánu bola 21. mája 2018 doručená žiadosť žalobkyne ako žiadateľky (ďalej aj len „žiadosť“), ktorou v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. žiadala o podanie informácie, v akom štádiu konania je ňou spísaná námietka zo dňa 1. októbra 2017, ktorá smerovala proti celému výroku uznesenia prvostupňového orgánu sp.zn. 1T/3/2015 z 12. septembra 2017, ktorým samosudkyňa zamietla jej sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c/ zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok. Prvostupňový orgán žalobkyni neposkytol informáciu a nevydal ani žiadne rozhodnutie, preto sa žiadateľka s poukazom na § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. domnievala, že povinná osoba vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informácie 7. júna 2018 podala proti tomuto predpokladanému rozhodnutiu odvolanie, na základe ktorého žalovaný uznesením sp.zn. 1Sprl/45/2018 z 27. júna 2018 zrušil fiktívne rozhodnutie prvostupňového orgánu sp.zn. 1Sprl/18/2018 z 03. júna 2018 a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie, s tým, že jeho úlohou bude posúdiť žiadosť žalobkyne a sprístupniť

informácie, ku ktorým neexistuje obmedzenie prístupu k informáciám a v prípade nevyhovenia žiadosti hoci len z časti je potrebné vydať rozhodnutie podľa § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z.

3. Následne prvostupňový orgán prvostupňovým rozhodnutím sp.zn. 1Spr/I/18/2018 z 6. augusta 2018 žiadosti žalobkyne vyhovel a sprístupnil jej požadovanú informáciu v celom rozsahu, keď oznámil, že o vyššie uvedenej námietke bolo rozhodnuté prípisom samosudkyne JUDr. R. A. z 19. januára 2018 označeným ako „Vyjadrenie k podanej sťažnosti“, ktorý bol žalobkyni doručený 25. januára 2018. Prvostupňový orgán uviedol, že vzhľadom k tomu, že povinná osoba poskytla žalobkyni informáciu v ňou požadovanom rozsahu a ňou určeným spôsobom postupovala podľa § 47 Správneho poriadku, v zmysle ktorého odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu a zároveň žalobkyňu v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. poučila, že proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

4. Žalobkyňa v nadväznosti na uvedené 15. augusta 2018 doručila prvostupňovému orgánu podanie označené ako „Odvolanie - k č.k. 1Spr/I/18/2018“, v ktorom uviedla, že podáva odvolanie proti celému rozsahu prvostupňového rozhodnutia z dôvodu jeho nezákonnosti, právnej a skutkovej nepreskúmateľnosti, nejasnosti a neurčitosti a namietala vo vzťahu k osobe, ktorá rozhodnutie podpísala, čím malo dôjsť k porušeniu § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. a § 47 ods. 2, 4, 5 správneho poriadku. Namietala, že z výroku nie je zrejmé, aký procesný predpis bol pri rozhodovaní použitý, nie je zrejmý ani dátum žiadosti, ktorej bolo vyhovené a taktiež ani dátum sťažnosti, ktorú samosudkyňa zamietla ako nedôvodnú. Pokiaľ sa vo výroku rozhodnutia podrobne opisuje obsah prípisu 1T 3/2015 z 19. januára 2018 a uvádza sa, že bolo rozhodnuté prípisom, žalobkyňa vyslovila právny názor, že tento prípis nemá charakter rozhodnutia, t.j. nemožno zo strany súdu uviesť, že ním bolo rozhodnuté. Taktiež uviedla, že aj keď z poučenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolanie nie je prípustné, s poukazom na ustanovenie § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. sa domnieva, že vzhľadom na preukázanú nezákonnosť a neplatnosť rozhodnutia by mohol byť obsah tohto prípisu vnímaný ako odvolanie resp. aj ako námietka. V závere uviedla, že v celom rozsahu trvá na zákonom, ústavne súladnom a spravodlivom rozhodnutí o jej námietke z 1. októbra 2017, ktorá smerovala proti celému výroku uznesenia prvostupňového orgánu sp.zn. 1T/3/2015 z 12. septembra 2017, ktoré sa týkalo nepriznania jej odmeny za zákonne a vysoko odborne vykonanú prácu advokáta, ustanoveného súdom ex offa v súvislosti s konaním vedeným pod touto spisovou značkou. pred Okresným súdom Kežmarok sa cíti byť vo veľmi výraznej miere poškodená za nepriznanie jej odmeny za zákonne a vysoko odborne vykonanú prácu advokáta, ktorý bol ustanovený súdom ex offa.

5. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že zákon č. 211/2000 Z.z. nepripúšťa odvolanie voči rozhodnutiu, ktorým prvostupňový orgán vyhovel žalobkyni v celom rozsahu, tak ako tomu bolo v prípade prvostupňového rozhodnutia. Poukázal na to, že napriek uvedenému žalobkyňa podala odvolanie, ktoré by bolo potrebné bez ďalšieho zamietnuť ako neprípustné, avšak napriek tomu sa žalovaný oboznámil s obsahom odvolacích námietok a tieto vyhodnotil ako neopodstatnené, čo následne aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odôvodnil. Poukázal na účel zákona č. 211/2000 Z.z., ktorým je zabezpečenie a regulácia sprístupňovania informácií a ochraňovanie oprávnených žiadateľov pred bezdôvodným upieraním informácií, pričom z tejto právnej úpravy vyplýva, že štátne orgány sú povinné poskytovať informácie, ktoré majú k dispozícii a teda štátny orgán ako povinná osoba poskytne na základe žiadosti žiadateľa informácie, ktoré v čase podania žiadosti má k dispozícii. V tejto súvislosti konštatoval, že prvostupňový orgán mal požadovanú informáciu k dispozícii a prvostupňovým rozhodnutím ju sprístupnil žalobkyni v celom rozsahu. Námietky žalobkyne považoval za nedôvodné, pričom uvedené odôvodnil v rozhodnutí. Žalovaný konštatoval, že pokiaľ žalobkyňa nesúhlasila s rozhodnutím o trovách konania vo veci vedenej pred prvostupňovým orgánom pod sp.zn. 1T/3/2015, ktorým jej nebola priznaná odmena za vykonanú prácu advokáta ustanoveného súdom ex offa, vecnú nesprávnosť či nezákonnosť tohto rozhodnutia súdu je možné len na základe riadneho resp. mimoriadneho opravného prostriedku k tej ktorej konkrétnej veci nie je však v rámci vybavovania žiadosti o sprístupnenie informácií postupom podľa zákona č. 211/2000 Z.z.

6. Žalobkyňa podala proti napadnutému rozhodnutiu žalobu na krajskom súde, v ktorej sa v zásade pridržala argumentácie, ktorú už uviedla v administratívnom konaní. Do konania vedeného na krajskom súde vstúpila Krajská prokuratúra v Prešove (ďalej aj len „ďalší účastník“) písomným podaním doručeným dňa 15. februára 2019, na základe § 46 a § 48 SSP. Pri študovaní predmetnej veci za účelom realizácie vstupu do konania pred krajským súdom sa ďalší účastník dozvedel aj o dôvode vylúčenia

sudcov krajského súdu z jej prejednávania a rozhodovania, preto podľa § 90 ods. 1 SSP z dôvodov uvedených v § 87 ods. 1 SSP uplatnil námietku zaujatosti sudcov tohto krajského súdu, o ktorej rozhodol Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 2Ndz/1/2019 zo 7. marca 2019 tak, že sudcovia krajského súdu JUDr. Monika Tobiašová, JUDr. Katarína Morozová Nemcová, JUDr. Marian Hoffmann, PhD. nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí z dôvodov, ktoré špecifikoval v odôvodnení citovaného uznesenia, zvlášť poukázal na objektívnu a subjektívnu stránku sudcovskej nezávislosti, a preto nezistil naplnenie predpokladov na vylúčenie senátu 6S, zloženého z uvedených sudcov.

7. Krajský súd poukázal na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu vyhodnotil žalobné námietky vznesené žalobkyňou za nedôvodné a konštatoval, že žalovaný sa s odvolacími námietkami žalobkyne vysporiadal v celom rozsahu a keďže správne postupoval v súlade s § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. nemal inú možnosť len odvolanie zamietnuť ako neprípustné. Ďalej konštatoval, že výroková časť prvostupňového rozhodnutia obsahuje presné, stručné a zrozumiteľné vyjadrenie toho ako sa vo veci rozhodlo, pričom jej súčasťou je aj uvedenie právneho predpisu, na podklade ktorého sa rozhodlo a to uvedením ustanovenia predpisu, čísla predpisu a jeho názvu. Krajský súd uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia vychádza z § 47 ods.1 veta druhá správneho poriadku a poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2SŽi/8/2013 z 20. augusta 2014, v ktorom Najvyšší súd SR konštatoval, že „v predmetnej právnej veci povinná osoba nebola nečinná, v zákonnej lehote poskytla informácie, vydala rozhodnutie a informáciu sprístupnila, aj keď v inom ako žalobcom požadovanom rozsahu. Obsahom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žalobcu (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu SR z 01.10.2003 sp.zn. II ÚS 184/03, publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 334/2003, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.11.2011 sp.zn. 2SŽi/5/2011). Skutočnosť, že sa žalobca nestotožňuje s obsahom zverejnenej informácie bez ďalšieho nepredstavuje porušenie ustanovení zákona č. 211/2000 Z.z., ani porušenie práva žalobcu na prijímanie informácií v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje postup a rozhodnutie žalovanej za súladný so zákonom č. 211/2000 Z.z. a čl. 26 ods. 4 Ústavy SR.“

8. Krajský súd poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 211/2000 Z.z., z ktorej vyplýva, že ak povinná osoba sprístupní požadovanú informáciu, voči tomuto úkonu nie je možné podať opravný prostriedok. V praxi sa môže stať, že hoci z obsahu sprístupnenia informácie sa zdá, že žiadosť bola v celom rozsahu vybavená žiadateľ má podozrenie, že povinná osoba mu neposkytla všetky požadované informácie a preto sa odvolací orgán nemôže uspokojiť len s tvrdením povinnej osoby a musí hmotnoprávne preskúmať, či skutočne boli sprístupnené všetky požadované informácie. K tomu krajský súd konštatoval, že žalovaný postupoval v zmysle tejto dôvodovej správy, čo vyplýva z obsahu administratívneho spisu, aj z preskúmaného rozhodnutia.

9. Všeobecne k obsahu práva na informácie poukázal krajský súd na čl. 26 ods. 1 a 4 Ústavy SR a na nálezy Ústavného súdu SR vo veciach sp.zn. II. ÚS 10/99 a I. ÚS 57/00.

10. K žalobnej námietke, že žalobkyňu nie je známe, kto predmetné rozhodnutie v zastúpení predsedníčky žalovaného podpísal, krajský súd uviedol, že napadnuté rozhodnutie podpísal podpredseda žalovaného JUDr. V. V. v.z., pričom oprávnenie podpredsedu zastupovať predsedu súdu na základe poverenia a v čase jeho neprítomnosti pre činnosť podľa zákona č. 211/2000 Z.z. vyplýva z Úplného znenia Rozvrhu práce na rok 2018 (1SprR/2018-ÚZ). Na základe uvedeného konštatoval, že menovaný podpredseda bol osobou oprávnenou vybavovať a podpisovať žiadosti aj rozhodnutia v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. Pokiaľ ide o zhodnú námietku v súvislosti s podpisom prvostupňového rozhodnutia, krajský súd konštatoval, že toto rozhodnutie podpísala riaditeľka správy súdu, ktorá bola v zmysle Rozvrhu práce Okresného súdu Kežmarok na rok 2018 povereným zástupcom pre vybavovanie žiadosti v zmysle zákona č.211/2000 Z.z.

11. K žalobnej námietke, že žalovaná sa v odôvodnení rozhodnutia nevyrovnala s dôvodmi uvedenými v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu krajský súd uviedol, že žalobkyňa nešpecifikovala, na ktoré dôvody odvolania žalovaný nereagoval, pričom krajský súd dospel k záveru, že na všetky relevantné odvolacie námietky žalobkyne (identické so žalobnými námietkami) boli v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvedené vecné a presvedčivé argumenty a rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky podstatné náležitosti uvedené v ustanovení § 47 správneho poriadku.

12. K námietke, že prípis, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti žalobkyne nemá charakter rozhodnutia, a teda nemožno vo výroku zo strany povinnej osoby uviesť, že ním bolo rozhodnuté, krajský súd poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6SŽi/4/2013 z 19. marca 2014 a sp.zn. 5SŽi/1/2011 z 15. decembra 2011, z ktorých vyplýva, že aj písomne vyhotovený list resp. prípis povinnej osoby podpísaný osobou oprávnenou rozhodovať, ktorý nie je označený ako rozhodnutie alebo neobsahuje náležitosti rozhodnutia sa považuje za rozhodnutie, ak z obsahu takéhoto listu vyplýva, že žiadosť o informácie bola zamietnutá, pričom pri posúdení otázky, či ide o rozhodnutie je potrebné vždy vychádzať z obsahu písomnosti a nie z jej názvu, označenia či formy. Predmetom preskúmania súdom môžu byť aj rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú, alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb.

13. Sťažovateľka ako osoba s právnym vzdelaním II. stupňa, podala včas kasačnú sťažnosť proti napadnutému rozsudku z dôvodu, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP), ďalej z dôvodu, že sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP) a z dôvodu, že krajský súd podanie nezákonne odmietol (§ 440 ods. 1 písm. j/ SSP). Sťažovateľka navrhla, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a zrušil aj rozhodnutia správnych orgánov a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie a súčasne priznal sťažovateľke úplnú náhradu trov konania.

14. Namietala, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, nepresvedčivý, formálny, nejasný, všeobecný a jeho obsah považuje za právne a skutkovo nepreskúmateľný, pričom krajský súd podľa sťažovateľky poukázal na judikáty, ktoré s prejednávanou vecou nijako nesúviseli. Ďalej namietala, že krajský súd sa nevysporiadal s judikátmi a skutočnosťami, ktoré uviedla, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie. Podľa sťažovateľky sa krajský súd špekulatívnym a zahmlievacím spôsobom vyhol jasnej, určitej, zrozumiteľnej a preskúmateľnej argumentácii, ktorou by odôvodnil svoj výrok, pričom namiesto toho sa podľa slov sťažovateľky zameril na obhajobu postupu a rozhodovania svojim kolegom v zmysle „dnes ja tebe, zajtra ty mne“. Poukázala na nález Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 14/07, týkajúci sa princípu právnej istoty, ďalej na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5SŽf/44/2009, v zmysle ktorého predmetom súdneho preskúmania je zákonnosť rozhodnutia nie jeho vecná správnosť a na nálezy Ústavného súdu SR vo veciach sp.zn. III. ÚS 183/2003 a I. ÚS 354/08 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8SŽo/29/2010, podľa ktorých predmetom preskúmania súdom môžu byť aj rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú, alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb.

15. Sťažovateľka poukázala na okolnosti predchádzajúce vydaniu napadnutého rozsudku, tak ako sú popísané v bodoch 2 až 5 tohto rozsudku. Ďalej zopakovala námietky, ktoré už uviedla v žalobe, pričom išlo o námietku týkajúcu sa toho, že sťažovateľke nie je zrejmé, na základe akých kompetencií prvostupňové rozhodnutie podpísala riaditeľka správy súdu. Ďalej, že z výroku nie je zrejmé, aký procesný predpis bol pri rozhodovaní použitý, z výroku rozhodnutia nie je známy dátum žiadosti sťažovateľky, ani sťažnosti, ktorú samosudkyňa zamietla ako nedôvodnú a súčasne opätovne namietala, že prípis sp.zn. 1T/3/2015 z 19. januára 2018 nie je rozhodnutím. Osobitne vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu žalovaného namietla taktiež, že jej nie je zrejmé, kto rozhodnutie podpísal, ďalej, že jej nie je zrejmé, na základe akého právneho titulu a skutkového dôkazu táto osoba označila jej odvolanie za neprípustné a táto osoba sa podľa sťažovateľky nevysporiadala s dôvodmi uvedenými v jej odvolaní.

16. Ďalší účastník sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil s napadnutým rozsudkom a kasačnú sťažnosť sťažovateľky navrhol zamietnuť ako nedôvodnú.

17. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti pridržiaval záverov a argumentácie uvedených vo svojom rozhodnutí a dôvody kasačnej sťažnosti považoval za nespôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozsudku a preto kasačnú sťažnosť navrhol zamietnuť ako nedôvodnú.

18. V zmysle čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 757/2004 Z.z.“) odo dňa 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd SR činnosť a stal sa príslušným na konanie vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konali senáty správneho kolégia Najvyššieho súdu SR. Predmetná kasačná sťažnosť bola predložená Najvyššiemu súdu SR 2. novembra 2020 a bola zaregistrovaná pod sp.zn. 10SŽik/4/2020. V zmysle uvedeného je od 1. augusta 2021 na konanie o

predmetnej kasačnej sťažnosti príslušný Najvyšší správny súd SR. Vec bola v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. v súlade s platným a účinným Rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu SR náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR pridelená senátu 5S Najvyššieho správneho súdu SR, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 453 ods. 1 a 2 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal postupom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky <<http://www.nssud.sk>> (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP zamietol ako nedôvodnú.

19. Kasačný súd z obsahu spisu zistil, že sťažovateľka adresovala prvostupňovému orgánu ako povinnej osobe žiadosť o informáciu v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z., predmetom ktorej bola písomná informácia, v akom štádiu konania je sťažovateľkou spísaná námietka z 1. októbra 2017, ktorá smerovala voči uzneseniu Okresného súdu Kežmarok č.k. 1T 3/2015-480 z 12. septembra 2017, ktorým samosudkyňa v zmysle § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku zamietla jej sťažnosť. Prvostupňový orgán ako povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytol ani neprístupnil sťažovateľke informáciu, ani nevydal rozhodnutie a preto sa v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. predpokladalo, že vydal fiktívne rozhodnutie, pričom sťažovateľka sa voči tomu odvolala. V dôsledku uvedeného krajský súd rozhodnutím sp.zn. 1Sprl/45/2018 z 27. júna 2017 zrušil fiktívne rozhodnutie prvostupňového orgánu a vec mu vrátil na nové konanie. Následne prvostupňový orgán ako povinná osoba následne prvostupňovým rozhodnutím vyhovel žiadosti sťažovateľky a sprístupnil jej požadovanú informáciu tak, že vo výroku uviedol, že o námietke sťažovateľky z 1. októbra 2017, ktorá smerovala voči uzneseniu Okresného súdu Kežmarok č.k. 1T 3/2015-480 z 12. septembra 2017, bolo rozhodnuté prípisom samosudkyne JUDr. R. A. z 19. januára 2018 označeným ako Vyjadrenie k podanej sťažnosti, pričom súčasne citoval obsah tohto prípisu. V odôvodnení tohto rozhodnutia popísal konanie resp. skutočnosti predchádzajúce vydaniu prvostupňového rozhodnutia a v závere upozornil na to, že odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu. V poučení uviedol, že v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie. Sťažovateľka napriek správne poučeniu podala odvolanie, ktoré žalovaný zamietol ako neprípustné, napriek tomu však súčasne v odôvodnení reagoval aj na odvolacie námietky sťažovateľky.

20. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií), ak povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 v zákonom stanovenej lehote, urobí rozhodnutie zápisom v spise. Proti takému rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

21. Podľa § 47 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

22. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.

23. Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z., o odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

24. Z obsahu žiadosti o informáciu a prvostupňového rozhodnutia má kasačný súd za preukázané, že prvostupňový orgán vyhovel sťažovateľke v plnom rozsahu a sprístupnil jej požadovanú informáciu v plnom rozsahu. Prvostupňový orgán postupoval správne a v súlade s § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. pokiaľ v poučení uviedol, že proti uvedenému rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok a žalovaný následne správne vo výroku napadnutého rozhodnutia zamietol odvolanie sťažovateľky ako neprípustné, čo aj náležite odôvodnil.

25. S poukazom na bod 40 napadnutého rozsudku, s ktorým sa kasačný súd v plnej miere stotožňuje však žalovaný postupoval správne, keď reagoval aj na námietky sťažovateľky, pretože týmto postupom zabezpečil hmotnoprávne preskúmanie toho, či prvostupňový orgán skutočne sprístupnil požadovanú informáciu v plnom rozsahu, čo inak predstavuje dôvod pre ktorý nie je prípustný opravný prostriedok.

26. Skutočnosť, že sťažovateľka nebola so samotným obsahom informácie spokojná však nie je dôvodom pre odvolanie sa voči prvostupňovému rozhodnutiu. Aj zo sťažovateľkou vznesených námietok v rámci celého konania sa javí, že za problematický vníma obsah prípisu - teda obsah informácie, ktorá jej bola sprístupnená prvostupňovým rozhodnutím. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na bod 39 napadnutého rozsudku, s ktorým sa v plnej miere stotožňuje a v zmysle ktorého vychádzajúc z judikatúry Najvyššieho súdu SR (sp.zn. 2Sži/8/2013, 2Sži/5/2011) a Ústavného súdu SR (sp.zn. II. ÚS 184/03) obsahom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žiadateľa a skutočnosť, že sa žiadateľ informácie nestotožňuje s obsahom zverejnenej informácie bez ďalšieho nepredstavuje porušenie ustanovení zákona č. 211/2000 Z.z., ani porušenie práva žalobcu na prijímanie informácií v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy SR. Pokiaľ sťažovateľka má záujem namietať voči obsahu prípisu, uvedené je možné len na základe riadneho resp. mimoriadneho opravného prostriedku v konaní, v rámci ktorého sa prípis vydal, nie však v rámci konania, predmetom ktorého je poskytnutie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené sa v prevažnej miere formálne námietky sťažovateľky, ktoré vzniesla tak voči prvostupňovému rozhodnutiu ako aj následne napadnutému rozhodnutiu žalovaného javia ako zástupné. Kasačný súd uvádza, že sa v plnej miere stotožňuje s ich vyhodnotením zo strany krajského súdu, uvedeným v napadnutom rozsudku ako aj ich vyhodnotením zo strany žalovaného, uvedeným v napadnutom rozhodnutí. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, nepresvedčivý, formálny, nejasný, všeobecný a jeho obsah považuje za právne a skutkovo nepreskúmateľný, kasačný súd uvádza, že argumentácia sťažovateľky nie je spôsobilá podporiť tieto jej tvrdenia a z obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu je zrejmé, že sa s danou vecou dostatočne vysporiadal, racionálne odôvodnil svoje úvahy a vyvodil správne skutkové a právne závery.

28. Kasačný súd sa v ostatnom plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom krajského súdu a konštatuje, že kasačné námietky sťažovateľky neboli spôsobilé spochybniť jeho vecnú správnosť ako ani zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov. Vzhľadom na uvedené kasačný súd v zmysle § 461 SSP kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

29. O náhrade trov kasačného konania rozhodol tak, že sťažovateľke, ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu podľa § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP nepriznal a žalovanému ich náhrada nevyplýva zo zákona.

30. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.